

Publicerad 2013-06-19 10:50 av KattenKin

Sällskap, diagnoser och konsten att lyssna

Jag har en struntpratsdetektor inom mig som gör att jag skrämmer folk ibland med att avbryta, säga att det där orkar jag inte lyssna på och försöka ändra inriktning på samtalet med alltför närgångna frågor för att hitta det intressanta.

Jag läste om asocial pratsamhet för 20 år sen och garvade gott åt vilka man kände som man kunde placera in i facket och har själv känt dragningen att hellre tala med en handväska än mitt sällskap ibland.. jag menar då responsen uteblir... I alla fall så var jag nyligen väldigt sugen på att samtala och umgås, men ena dagen var hela sällskapet ett okoncentrerat gäng med adhd som gjorde det omöjligt att hålla en röd tråd mer än tre sekunder. Istället var det impulser, såsom att pussa hunden som låg under bordet, ställa en fråga rakt ut i luften utan att vänta på svar, upptäcka något utanför fönstret, garva åt barnet som befann sig i samma rum och ännu mer varianter av flyktiga små utbrott som var det ledande. Ögonkontakt var bara att glömma och när jag hade fått någon liten syl i vädret sa någon ur sällskapet: "Sa du något nyss"?, så jag gav upp och åkte hem.

Dagen efter kom jag på att jag kunde hälsa på någon annan som jag inte träffat på länge och full av förväntan styrde jag mina steg dit istället... men det blev inte så värst lyckat det heller!

Min vän led för tillfället av svåra tvångstankar som vägrade ge henne space till umgänge, så när jag pratat en stund så sa hon: "Förlåt, men jag hörde inte vad du sa, för jag tänkte att det var fel att jag skrattade nyss, alldeles för en stund sen, för det kan uppfattas som arrogant, men det var det inte, så säg gärna igen vad det var du sa nyss"!, eller nåt i den stilen. Jag uppfattade inte allt hon sa för jag brukar ha så svårt att låta bli att lyssna på folks inre yttringar som oftast talar högre till mig än det som kommer ur munnen, men i alla fall så gav jag upp även den dagen och gick hem igen.

Nu vill jag säga till dig, för jag ser att du är på väg att gå, att det var skönt att berätta det här för någon som kunde lyssna en stund, för det kan vara mer komplicerat att få kontakt än vad man föreställer sig och för att inte tala om alla felmedicineringar som tar ifrån människor livskvaliten och där nya mediciner mot förra medicinens biverkningar skrivs ut, för då kan det bli som när morfar hade en hel skokartong med preparat att hålla reda på på ålderns höst, så när han gick förbi en stol där det hängde en vit skjorta kläckte han ur sig:

"Men Irma vad du ser blek ut"! Där kan man tala om att medicinen var socialt handikappande.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren KattenKin med Poeter.se id #33409 innehar upphovsrätten